

Pozměňovací návrh 1
Daniel Caspary, Christofer Fjellner
za skupinu PPE
Jan Zahradil, Robert Sturdy
za skupinu ECR

Zpráva
Yannick Jadot

A7-0310/2010

Politiky mezinárodního obchodu v kontextu naléhavých otázek spojených se změnou klimatu 2010/2103(INI)

Návrh usnesení (čl. 157 odst. 4 jednacího řádu), kterým se nahrazuje nelegislativní návrh usnesení A7-0310/2010

Usnesení Evropského parlamentu o politikách mezinárodního obchodu v kontextu naléhavých otázek spojených se změnou klimatu

Evropský parlament,

- s ohledem na zprávy tří pracovních skupin Mezivládního panelu pro změnu klimatu (IPCC) zveřejněné v roce 2007,
- s ohledem na klimatický balíček přijatý Evropskou radou dne 17. prosince 2008,
- s ohledem na závěry zasedání Evropské rady ze dne 29. a 30. října 2009 k jednáním o změně klimatu,
- s ohledem na summit OSN o klimatu, který se konal v Kodani (Dánsko) ve dnech 7. až 18. prosince 2009, a na dohodu z Kodaně, která byla výsledkem tohoto summitu,
- s ohledem na svá předchozí usnesení o změně klimatu, zejména na usnesení ze dne 10. února 2010 o výsledcích kodaňského summitu¹ a usnesení ze dne 29. listopadu 2007 o obchodu a změně klimatu²,
- s ohledem na sdělení Komise ze dne 26. května 2010 o analýze možností snížení emisí skleníkových plynů o více než 20 % a vyhodnocení rizika úniku uhlíku (KOM(2010)0265),
- s ohledem na sdělení Komise ze dne 19. června 2010 o udržitelnosti biopaliv a biokapalin³,
- s ohledem na sdělení Komise ze dne 4. listopadu 2008 s názvem „Iniciativa v oblasti surovin – uspokojení kritických potřeb pro růst a zaměstnanost v Evropě“

¹ Přijaté texty, P7_TA(2010)0019.

² Úř. věst. C 297 E, 20.11.2008, s. 193.

³ Úř. věst. C 160, 19.6.2010, str. 1 a 8.

(KOM(2008)0699),

- s ohledem na zprávu Světové obchodní organizace a programu OSN pro životní prostředí o obchodu a změně klimatu ze dne 26. června 2008,
 - s ohledem na závěrečné prohlášení hlav států a předsedů vlád ze summitu skupiny G20 konaném ve dnech 24. a 25. září 2009 v Pittsburghu,
 - s ohledem na „Mezinárodní posouzení zemědělské vědy a techniky pro rozvoj“ zveřejněné v roce 2008,
 - s ohledem na článek 48 jednacího řádu,
 - s ohledem na zprávu Výboru pro mezinárodní obchod a na stanoviska Výboru pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin a Výboru pro rozvoj (A7-0310/2010),
- A. vzhledem k tomu, že teplota Země vzrůstala již v minulém století a bude se nadále zvyšovat a že hospodářské, sociální a ekologické dopady globálního oteplování začínají dosahovat znepokojivých rozměrů a že je nutné toto oteplování omezit na méně než 2° C,
- B. vzhledem k tomu, že dohoda dosažená na summitu OSN o klimatu, který se konal v prosinci 2009 v Kodani, je nedostatečná; vzhledem k tomu, že Evropská unie nedokázala sehrát vůdčí roli,
- C. vzhledem k tomu, že dohoda dosažená na summitu OSN o klimatu, který se konal v prosinci 2009 v Kodani, je nedostatečná a neuspokojivá,
- D. vzhledem k tomu, že cancúnský summit skýtá jedinečnou příležitost ke skutečnému dialogu, že by na něm měly být přijaty právně závazné nástroje a přísnější kontrolní postupy a měl by být důležitým krokem k souhrnné a právně závazné operační dohodě, která umožní omezit oteplování planety pod 2° C,
- E. vzhledem k tomu, že boj proti změně klimatu je faktorem konkurenceschopnosti, přičemž k evropským prioritám v této záležitosti patří úspory energie a získávání energie z obnovitelných zdrojů, které umožní zlepšit energetickou bezpečnost EU a přinesou mnoho příležitostí k rozvoji průmyslu, inovacím, regionálnímu rozvoji a k tvorbě pracovních příležitostí,
- F. vzhledem k tomu, že dotovaná energie a neomezené emise CO₂ v některých zemích poskytují těmto zemím komparativní výhodu,
- G. vzhledem k tomu, že v boji proti změně klimatu jsou tudíž rozhodující obchodní pravidla a že EU jako přední světová obchodní mocnost může tato pravidla výrazně ovlivnit,
1. požaduje uzavření mezinárodně závazné dohody o ochraně klimatu a důrazně podporuje cíl snížit do roku 2020 emise CO₂ v EU o 30 %, a to nezávisle na mezinárodních jednáních, a také dlouhodobý cíl EU dosáhnout do roku 2050 snížení emisí CO₂ a dalších emisí skleníkových plynů o nejméně 85 %;
 2. zdůrazňuje, že rozvinuté země musí jít při snižování emisí CO₂ příkladem; domnívá se, že

stanovení norem, označování a certifikace jsou nástroje s obrovským potenciálem pro snižování spotřeby energie, a tedy i pro řešení změny klimatu; domnívá se, že mechanismus čistého rozvoje nedokáže řešit potřeby nejvíce zranitelných zemí;

3. zasazuje se o to, aby prosazování obnovitelných energií bylo intenzivnější a aby vlády členských států sledovaly konzistentní politiku a vytvořily závazný právní rámec, který v dlouhodobém výhledu umožní přijetí postupného programu pomoci, jenž přispěje k otevření trhu a vytvoření minimálních infrastruktur, což je v době krize a obchodní nejistoty prvek zásadního významu;
4. připomíná, že společná obchodní politika je nástrojem sloužícím obecným cílům Evropské unie, že podle článku 207 Smlouvy o fungování Evropské unie musí být společná obchodní politika EU prováděna „v rámci zásad a cílů vnější činnosti Unie“ a že podle článku 3 Smlouvy o Evropské unii musí přispívat zejména „k udržitelnému rozvoji této planety, k solidaritě a vzájemné úctě mezi národy, volnému a spravedlivému obchodování, vymýcení chudoby, ochraně lidských práv, především práv dítěte, a k přísnějšímu dodržování a rozvoji mezinárodního práva, zejména k dodržování zásad Charty Organizace spojených národů“;
5. zdůrazňuje, že obchodní politiky Evropské unie – ať už na dvoustranné či vícestranné úrovni – jsou nástrojem, a nikoliv cílem samy o sobě, a že by měly být propojené s cílem bojovat proti změně klimatu a měly by předcházet uzavření ambiciózní dohody o klimatu;
6. domnívá se tedy, že pravidla WTO by měla být interpretována a rozvíjena takovým způsobem, aby podporovala závazky přijaté v mnohostranných dohodách o životním prostředí; žádá Komisi, aby usilovala o dosažení shody v rámci WTO na tom, aby byl sekretariátům vícestranných dohod o životním prostředí poskytnut statut pozorovatele na všech schůzích WTO týkajících se jejich oblasti působnosti a aby měly v postupech urovnávání sporů spojených s životním prostředím poradní úlohu; zdůrazňuje, že by měla být vypracována nová pravidla WTO s cílem odstranit komparativní výhodu, kterou poskytují levné emise CO₂;
7. zdůrazňuje, s odkazem na preambuli Dohody o WTO a na čl. XX písm. b), d) a g) dohody GATT, že mezinárodní obchod nesmí vést k nadměrnému využívání přírodních zdrojů, a vyzývá Komisi a členské státy, aby v rámci WTO posílily zásadu kolektivní preference, zejména s ohledem na udržitelné výrobky šetrné ke klimatu, které nepředstavují žádné etické riziko;
8. žádá Komisi a členské státy WTO, aby se zasadily o to, aby WTO vzala význam a vliv změny klimatu na vědomí formou stanoviska a pracovala na tom, aby pravidla této organizace nepodlamovala globální úsilí o boj proti klimatickým změnám, o jejich omezování a o přizpůsobení se těmto změnám, ale aby toto úsilí naopak podporovala;
9. vyslovuje politování nad tím, že členové WTO musí nejprve nalézt způsob, jak tuto smlouvu začlenit do systému institucí a pravidel OSN, které se vztahují na ochranu životního prostředí i na změnu klimatu, sociální spravedlnost a dodržování všech lidských práv; trvá na tom, že závazky a cíle v rámci mnohostranných dohod o životním prostředí, jako je např. Rámcová úmluva OSN o změně klimatu, a pravidla stanovená ostatními institucemi OSN (Organizací OSN pro výživu a zemědělství, Mezinárodní organizací

práce, Mezinárodní námořní organizací) musejí mít přednost před úzkým výkladem obchodních pravidel;

10. vzhledem k tomu, že od rozhodnutí WTO o obchodu a životním prostředí na úrovni ministrů, které bylo přijato v Marrakeši dne 15. dubna 1994, uplynulo již více než 15 let, vyzývá Komisi, aby nejpozději do poloviny roku 2011 Evropskému parlamentu a Radě předložila zprávu hodnotící, do jaké míry výbor WTO pro obchod a životní prostředí uplatnil svou pravomoc stanovenou v tomto rozhodnutí, a také závěry o tom, co je ještě třeba vykonat, zejména v souvislosti s celosvětovým dialogem o zmírnění změny klimatu, přizpůsobení se této změně a o WTO;
11. vyzývá Komisi a členské státy, aby v rámci jednání WTO i u dvoustranných obchodních dohod trvaly na tom, aby liberalizace obchodu, zejména s přírodními surovinami, nenarušovala udržitelné řízení zdrojů a aby se cíle v oblasti ochrany klimatu i ochrany biologické rozmanitosti staly nedílnou součástí dohod; za tímto účelem žádá Komisi, aby vyzvala k uspořádání společného setkání ministrů obchodu a ministrů životního prostředí členských států WTO ještě před konferencí smluvních stran Rámcové úmluvy OSN o změně klimatu (UNFCCC COP), která se uskuteční v Johannesburgu v roce 2011; připomíná, že UNFCCC představuje fórum pro dosažení mezinárodní dohody o boji proti změně klimatu;
12. soudí, že dnes je více než kdy jindy třeba zahájit veřejnou diskusi o zřízení světové organizace pro životní prostředí;

Posílení pozitivní interakce mezi obchodem a ochranou klimatu

13. uznává pozitivní úlohu, kterou může hrát obchod při šíření zboží a služeb, které se podílejí na ochraně klimatu; domnívá se, že ochrana klimatu a liberalizace obchodu se mohou navzájem posilovat a usnadňovat výměnu zboží a služeb v oblasti životního prostředí, ale že je nezbytné vypracovat nejprve seznam tohoto zboží a služeb podle přísných environmentálních kritérií, a to ve spolupráci s členskými státy WTO;
14. zdůrazňuje důležitost inovací v oblasti zelených technologií a uznává úlohu, kterou při přenosu těchto technologií mezi jednotlivými zeměmi může hrát obchod;
15. žádá EU, aby se stala hlavním aktérem při zjišťování největších překážek, které brání šíření technologií v rozvojových zemích, jež by řešily problémy změny klimatu;
16. uznává, že pobídky k inovacím lze poskytovat prostřednictvím mnoha systémů odměňování a že tyto systémy nepodporují přenos technologií stejným způsobem; zejména si klade otázku ohledně dopadů práv duševního vlastnictví na šíření technologií budoucnosti, jako jsou biopaliva druhé generace, akumulátory nebo vodíkové články; rovněž bere na vědomí, že je nutno zabývat se systémy práv duševního vlastnictví v souvislosti s přenosem technologií, s problémy s jejich ochranou v důsledku slabosti politických institucí a neexistence právního státu; žádá proto Komisi, aby prostudovala všechny systémy odměňování inovací a vzala přitom v úvahu riziko, že některé země budou vyloučeny, a aby začlenila výsledky této práce do své diplomacie spojené s otázkami klimatu;

17. je znepokojen tím, že světový obchod je deformován dotacemi na fosilní energie, a rovněž dopady těchto dotací na klima a dopady souvisejících výdajů na veřejné finance; vítá závazek skupiny G20, že tyto dotace budou postupně rušeny;
18. vyjadřuje přání, aby se Evropská unie ujala mezinárodní vedoucí úlohy v této věci, a žádá Komisi, aby urychleně navrhla harmonogram rušení uvedených dotací v EU vzhledem k tomu, že tento proces bude muset zahrnovat přijetí doprovodných sociálních a průmyslových opatření;
19. vyslovuje se proti dotování fosilních paliv a požaduje výraznější podporu obnovitelných energií šetrných k životnímu prostředí a určení a vývoj decentralizovaných zdrojů energie, zejména v rozvojových zemích; připomíná v tomto ohledu dohodu skupiny G20 o zrušení dotací na fosilní paliva a vyzývá Komisi, aby navrhla evropskou strategii pro její provádění včetně jednoznačných lhůt a případných vyrovnávacích mechanismů;

Pro spravedlivější ceny v mezinárodním obchodě a zamezení přesunu emisí uhlíku

20. vyjadřuje politování nad skutečností, že dotováním cen energie a neuplatňováním žádných omezení ani kvót na emise CO₂ by některé země mohly dosahovat komparativní výhody; vzhledem k jejich neomezeným a tím relativně levným emisím CO₂ nejsou tyto země nijak pobízeny k tomu, aby se připojily k mnohostranným dohodám o boji proti změně klimatu;
21. konstatuje nicméně, že jednání o změně klimatu spočívají na zásadě „společné, ale diferencované odpovědnosti“ a že slabost politiky na ochranu klimatu rozvojových zemí lze obecně vysvětlit jejich nižší finanční nebo technologickou kapacitou, a nikoli cíleně prováděným environmentálním dumpingem;
22. v této souvislosti naléhavě žádá, aby se k evropské diskusi o přesunu emisí uhlíku v souvislosti se systémem EU pro obchodování s emisemi (EU ETS) a o prostředcích, jak situaci napravit, přistupovalo obezřetně;
23. upozorňuje na to, že podle posledního sdělení Komise ze dne 26. května 2010 (KOM(2010)0265) na toto téma je jen málo průmyslových odvětví výrazně ohroženo přesunem emisí uhlíku, a domnívá se, že pro jejich stanovení je třeba provést podrobnou analýzu jednotlivých odvětví; vyzývá Komisi, aby v nejbližší době začala používat tento přístup namísto několika kvantitativních kritérií totožných pro všechna průmyslová odvětví;
24. zdůrazňuje, že pro průmyslová odvětví, v nichž může dojít k přesunu emisí uhlíku, neexistuje jediné řešení a že základními kritérii pro výběr vhodného nástroje (bezplatné přidělování povolenek, státní pomoc nebo opatření na hranicích) je povaha daného výrobku či struktura trhu;
25. domnívá se, že nejlepším nástrojem k internalizaci negativních ekologických externalit spojených s CO₂ by byla mnohostranná dohoda o klimatu, avšak hrozí nebezpečí, že se takovou dohodu v blízké budoucnosti nepodaří uzavřít; domnívá se proto, že by EU měla nadále zkoumat, zda by bylo možné v souladu s pravidly WTO zavést v průmyslových odvětvích, kde skutečně dochází k přesunům emisí CO₂, vhodné environmentální nástroje,

kteř by doplňovaly dražby povolenek na emise CO₂ v rámci systému EU pro obchodování s emisemi, a zejména zda by mohl být zaveden „mechanismus zařazení uhlíku“; je toho názoru, že tento mechanismus by umožňoval bojovat proti riziku, že emise CO₂ budou přesunovány do třetích zemí;

Podpora diferenciacce výrobků na základě jejich dopadu na klima

26. domnívá se, že EU jakožto největší obchodní blok na světě může celosvětově stanovovat normy, a podporuje rozvoj a šíření systémů osvědčení a označování, které zohledňují sociální a ekologická kritéria; bere na vědomí úspěšnou činnost mezinárodních nevládních organizací při rozvíjení a podpoře těchto označení a osvědčení a výslovně podporuje jejich širší používání;
27. připomíná, že rámec WTO umožňuje přijímat v oblasti obchodu kvalifikační opatření, pokud se ukáží jako nezbytná a přiměřená a nediskriminují země s totožnými výrobními podmínkami; konstatuje nicméně, že je naléhavě potřeba dalšího vyjasnění, aby se tato opatření mohla používat na základě klimatických kritérií spojených s postupy a metodami používanými při výrobě těchto výrobků;
28. nicméně doufá, že současné nejasnosti, které kolem výrobních postupů a metod ve WTO panují, nebudou EU motivovat spíše k nečinnosti, neboť by naopak měla tohoto manévrovacího prostoru využít;
29. zdůrazňuje, že je třeba vyvinout úsilí na zabezpečení toho, aby se negativní důsledky obchodu na životní prostředí odrazily v cenách a aby byla ve větší míře uplatňována zásada „znečišťovatel platí“; žádá, aby byly sladěny systémy označování a podávání informací v oblasti environmentálních norem;
30. vítá z tohoto důvodu, že Evropská unie zavedla kritéria udržitelnosti pro biopaliva vyráběná v Unii i biopaliva do Unie dovážená; žádá Komisi, aby prostudovala možnost rozšíření tohoto přístupu na biomasu a zemědělské produkty; požaduje, aby byly zohledněny nepřímé změny ve využívání půdy spojené s biopalivy, a očekává, že Komise předloží do konce roku 2010 příslušný návrh, v souladu s jejími závazky vůči Parlamentu;
31. žádá, aby byla pro výrobu biopaliv a biomasy vyvinuta skutečná a závazná kritéria a normy udržitelnosti, které by zohlednily uvolňování plynů poškozujících klima a malých částecěk prostřednictvím nepřímé změny využívání půdy (ILUC) a celého produkčního cyklu; zdůrazňuje, že zajištění dodávek potravin pro obyvatelstvo musí mít přednost před výrobou biopaliv a že problém udržitelnosti politiky a praxe v oblasti využívání půdy musí být neodkladně řešen za použití komplexnějšího přístupu;
32. pokládá uplatňování přísných norem udržitelnosti v mezinárodním obchodě s biopalivy za zásadní, přičemž si je vědom pozitivního i negativního dopadu těchto paliv v oblasti sociální i v oblasti životního prostředí;
33. vítá evropskou dohodu dosaženou ohledně ilegální těžby dřeva a těší se na pokrok v dohodách o dobrovolném partnerství;

Liberalizace obchodu nesmí zpochybnit ambiciózní politiky v oblasti změny klimatu

34. vyjadřuje znepokojení nad tím, že Komise hodlá prosazovat v obchodních dohodách liberalizaci obchodování se dřevem, zejména zrušení omezení uvalených na jeho vývoz, přestože hrozí zvýšené riziko odlesňování a negativních dopadů na klima, biologickou rozmanitost, rozvoj a místní obyvatelstvo;
35. zdůrazňuje především potřebu souladu mezi cíli v oblasti klimatu a biologické rozmanitosti a podmínkami obchodu, aby se zajistila například účinnost boje proti odlesňování;
36. zastává názor, že nové mezinárodní dohody o ochraně klimatu musí obsahovat pevné záruky, že bude omezen negativní dopad mezinárodního obchodu se dřevem na životní prostředí a bude ukončeno odlesňování, jehož rozsah vyvolává znepokojení;

Úplné začlenění dopravy do problematiky vlivu obchodu na klima

37. vyjadřuje politování na tím, že současný obchodní režim vede ke globální dělbě práce a výroby, která předpokládá velmi vysoký podíl přepravy, jež nepokrývá své vlastní environmentální náklady; vyjadřuje přání, aby byly náklady, které mezinárodní doprava přináší v souvislosti se změnou klimatu, začleněny do její ceny, ať již zavedením daní, nebo systému směny placených kvót; vítá brzké zařazení letecké dopravy do systému EU ETS a očekává, že Komise vyvine podobnou iniciativu v případě námořní dopravy do roku 2011, přičemž opatření by nabyla účinku v roce 2013, pokud se ukáže jako nemožné zavést do té doby celosvětový mechanismus; vyjadřuje politování nad tím, že palivo spotřebovávané v zámořské přepravě zboží není podrobena žádnému zdanění; vyzývá k uvalení daní na toto palivo a tyto produkty, zejména produkty přepravované letecky; očekává ostatně, že se Komise chopí iniciativy a zpochybní podporu pro nejvíce znečišťující způsoby dopravy, jako osvobození leteckého benzínu od zdanění;
38. vyzývá Komisi a členské státy, aby v mezích svých pravomocí udělaly vše pro to, aby bylo v rámci Mezinárodní námořní organizace dosaženo právně závazné dohody o snížení emisí z lodní dopravy;
39. domnívá se, že je důležité, aby se mezinárodní závazky týkající se snížení emisí skleníkových plynů uplatňovaly i na mezinárodní leteckou a lodní dopravu;
40. zdůrazňuje, že rostoucí objem emisí CO₂ souvisejících s dopravou a mezinárodním obchodem snižuje účinnost strategie EU v oblasti změny klimatu; je toho názoru, že to je výrazná pobídka k přechodu od rozvojové strategie založené na vývozu k vnitřnímu rozvoji založenému na diverzifikované místní spotřebě a výrobě v rozvojových zemích; připomíná, že takováto strategie by měla pozitivní dopady na zaměstnanost v EU i v rozvojových zemích;

Posílení nástrojů provázanosti mezi obchodem a klimatem

41. požaduje, aby pro zajištění provázanosti mezi obchodní a klimatickou politikou Evropské unie byla stanovena uhlíková bilance každé obchodní politiky, aby tato politika byla případně pozměněna s cílem dosáhnout příznivější uhlíkové bilance a aby v případě negativní bilance pro klima byla stanovena povinnost přijmout kompenzační opatření v podobě politické, technologické a finanční spolupráce;

42. naléhavě žádá EU, aby ve dvoustranných a regionálních obchodních dohodách použila jako rozvojový nástroj komplexní ustanovení týkající se životního prostředí, aby zdůraznila potřebu řádného provádění doložek o životním prostředí a mechanismů spolupráce na podporu přenosu technologií, technické pomoci a budování kapacit;
43. vyzývá Komisi, aby do obchodních dohod se zeměmi, které nejsou členy EU, systematicky začleňovala environmentální doložky, se zvláštním zřetelem na snižování emisí CO₂ a přenos technologií produkujících málo emisí;
44. vítá, že do posuzování dopadu obchodních dohod na udržitelnost (SIA) byl zahrnut aspekt změny klimatu; bere však na vědomí, že v některých případech, jako např. u evropsko-středomořské dohody o volném obchodu, SIA ukazuje, že dohoda bude mít nepříznivý klimatický dopad, který nebyl před jejím uzavřením zohledněn; domnívá se, že obchodní dohody by neměly v žádném případě ohrozit mnohostranné dohody o životním prostředí (MEA);
45. zastává názor, že do reformy systému všeobecných preferencí musí být zařazena environmentální kritéria;
46. zastává názor, že Komise by měla ve svých vyjednávacích strategiích sledovat harmonizovaný rámec s ohledem na obchodní a environmentální politiku, aby nedávala svým partnerům žádné příčiny k obavám ohledně překážek obchodu a zároveň zajišťovala soulad se závaznými cíli v boji proti změně klimatu;

Provázanost obchodní a klimatické politiky EU z hlediska rozvojových zemí

47. uznává, že usilování o provázanost obchodní a klimatické politiky Evropské unie může být využíváno nebo vnímáno partnerskými zeměmi jako skrytý způsob, jak snížit náš dovoz a zvýšit náš vývoz;
48. trvá tedy na tom, že je důležité jednat s těmito zeměmi o všech opatřeních, která by EU mohla přijmout, zejména o opatřeních na hranicích, a zdůrazňuje, že je nezbytné, aby EU dodržela veškeré své závazky spojené s poskytnutím pomoci rozvojovým zemím v oblasti změny klimatu;
49. z tohoto důvodu vyjadřuje znepokojení nad tím, že dřívější přísliby financování, které evropské země učinily na summitu o klimatu v Kodani, v rozporu s výzvami Parlamentu částečně zahrnují závazky přijaté v rámci veřejné rozvojové pomoci a jsou poskytovány ve formě půjček; požaduje, aby Komise vypracovala zprávu o těchto finančních prostředcích umožňující posoudit shodu mezi skutečností, přijatými závazky a výzvami Parlamentu; vyzývá rovněž k účinnější koordinaci této finanční pomoci, pokud jde o její tematické a geografické využití;
50. je přesvědčen, že opatření pro boj proti změně klimatu musí být založena na zásadě solidarity mezi průmyslovými a rozvojovými zeměmi a případně na užší spolupráci s OSN, WTO a ostatními brettonwoodskými institucemi; požaduje proto, aby byla společně s rozvojovými, transformujícími se a průmyslovými zeměmi navržena globální koncepce obchodování s emisemi a zdanění energie a emisí skleníkových plynů, která by jednak zabránila přemísťování podniků (přesunu emisí uhlíku) a za druhé vytvářela

finanční prostředky na opatření pro boj proti změně klimatu, snížila její následky a pomohla přizpůsobit se jim;

51. zdůrazňuje, že rostoucí přenos technologií do rozvojových zemí jako způsob řešení přesunu emisí uhlíku bude klíčovou složkou klimatického režimu po roce 2012; lituje skutečnosti, že přenos technologií tvoří pouze malou část oficiální rozvojové pomoci; naléhavě žádá členské státy, aby rozvojovým zemím poskytly další technickou a finanční pomoc, aby mohly čelit následkům změny klimatu, splnit klimatické normy a zahrnout předběžné posouzení vlivu norem, označování a certifikace na rozvoj;
52. pověřuje svého předsedu, aby předal toto usnesení předsedovi Evropské rady, Radě a Komisi, národním parlamentům, výkonnému tajemníkovi rámcové úmluvy OSN o změně klimatu (CCNUCC) a 16. Konferenci smluvních stran (COP 16).

Or. en